

J. E. Bogomil :

Naše igre.

Ko smo mi gor rasli,« tako so pričenjali častitljivi stari oče Blažonov svoje pripovedi iz lepih mladih dni.

»Ko smo mi gor rasli, je bila telovadba še precej v povojih. Ali takole brez nje pa tudi nismo čisto bili.

Pozimi smo se sankali in drsali po ledu, da se je vse kadilo. Pa ne kakor tisti Nace Medja — Vrtčevi čitatelji se ga morda še spominjajo — ki se je sankal na sodovih dogah. O ne! Sani smo naredili sami iz smrekovega lesa, pa okovane so bile, če ne z drugim, pa s kakšnim starim, zavrženim obročem. Ko se je rja enkrat malo izbrusila, ali je šlo na njih dol po Nandetovem klancu!

Prišla je pa pomlad. Prijetno solnce je vse izvabilo na prosto: ljudi iz hiš, travo in cvetje pa iz zemlje. Tiste dni smo se pa zbirali najrajši na Erbežnikovem vrtu. Stara mati ondi — Bog ji daj dobro v nebesih! — so varovali otroke domala iz vse vasi. Dečki smo skakali čez »kozla«. Skakati je bilo naše posebno veselje. Če smo se pa hoteli loviti, smo se igrali »jastreba in golobe«. Če smo hoteli pa spet malo zatajevanja, smo se pa »vagali«. Kdor se je namreč smejal, je bil obsojen v pekel; kdor se pa ni smejal, je smel v nebesa. Pa se je bilo težko premagovati. Vsi smo se namreč radi smejali tistemu, ki je prišel na poizkušnjo.

Deklice so bile pa najrajši pri stari materi. Včasih so nam pa pele. Ko je bilo pa že več cvetja

po vrteh, so pa spletale vence in z njimi venčale Marijino podobo v hiši. Če jih je bilo več, so stopile tudi v kolo, vrtele se počasi naokrog in pele :

»Mičica naša
ima dva raša,¹
šolničke dvojne,
strgane obojne.«

Včasih pa tisto :

»Ringa ringa raja,
mucka pa nagaja,
kužek naš pa pleše,
da se vse kreše.«

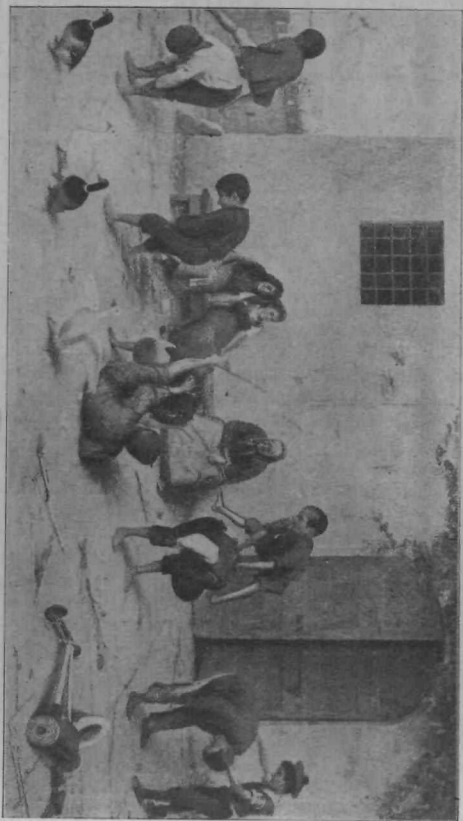
Dobra stara mati so nas pa venomer hvalili :
»O fantje, kako ste pridni! O punčke, kako ste pridne! Kako vas imam rada!«

Ko so pa kosili seno in so ga spravili v svisli, so se pa pričele pri nas nove vaje. Zlezli smo v svislih visoko na tramove, da smo skakali v rahlo nametano seno. Erbežnikovim je bilo to všeč, ker smo jim brezplačno potlačili seno ; nam pa tudi, ker smo utrujeni zvečer slajše zaspali.

Pa kako smo znali mi skakati! Košarjev Janez je znal »zlatega vola pobiti«. Skočil je s trama, pa v zraku se je prevrnil čez glavo in je zopet priletel na noge v seno. Tak je pa predrzen skok! Nikar ga ne poizkušajte, tudi na senu ne!

Najbolj nevarna pa je bila naša telovadba v tistih dneh, ko je zorelo sadje. Tiste dni smo se pa poizkušali v plezanju. Plezanje sicer ni nevarno, v nevarnost smo zašli šele doma. Pri plezanju namreč veliko trpe hlače in drugo. In ko smo prišli domov razcefrani in

¹ Raš = raševina je neka vrsta blaga za obleko.

»Dečki smo skakali čez »kozla««

oguljeni, da je vse cvetelo na nas, je bil doma račun včasih odsile grenak. Na očeh, na ušesih in še kje drugod so se poznali sledovi takega hentanega računanja.

Takole je bilo s telovadbo, ljubi otroci, tiste dni, ko smo mi gor rasli!

Mlinar in cesar.

Enkrat si je dal en mlinar napisati zunaj na zid: Jaz živim brez skrbi. Pa se je cesar pripeljal mimo, pa je videl to napisano in je velel, naj mlinarja pokličejo prédenj. »Kakó si daš ti to napisati, da živiš brez skrbi, ko še jaz ne živim, ki sem cesar?« Mlinar mu odgovori: »Saj sem bogat, pa lahko živim brez skrbi!« Cesar mu reče: »Ker živiš brez skrbi, ti bom pa jaz nekaj naložil, da mi boš premislil.« In mu dá troje vprašanj, na katera mu mora odgovoriti čez leto dni: Kako daleč je v nebesa? — Koliko mene ceniš? — Kaj si jaz zdaj mislim? —

Mlinar je zdaj mnogo premišljeval in je bil žalosten. Vpraševali so ga, zakaj je zdaj tak, in kaj mu je, pa ni hotel ničesar povedati.

Tedaj se je približalo leto, in on še ni vedel na vprašanja odgovora. Bil je pa pri njem njegov brat za ovčarja. Temu je pa vendar razodel, kaj bi moral vedeti, pa ne vé. Brat mu reče: »Daj ti meni svojo obleko, bom pa jaz šel pred cesarja in bom že prav povedal.« Pa res pride pred cesarja in cesar ga vpraša: »Kako daleč je v nebesa?« — On mu pa reče: »En dan. Ker Jezus, ko je na križu visel,